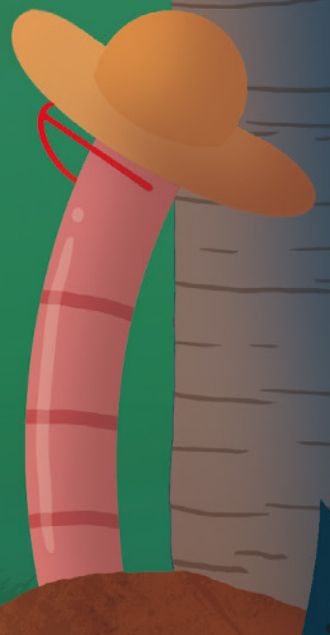

YOOKI

și Uniunea Pădurii

Consiliul Uniunii Europene
Secretariatul General

YOOKI

și Uniunea Pădurii

Această publicație a fost realizată de Secretariatul General al Consiliului Uniunii Europene (SGC) și are exclusiv scop informativ. Nu atrage răspunderea instituțiilor Uniunii Europene și nici pe cea a statelor membre.

Pentru informații suplimentare privind Consiliul European și Consiliul Uniunii Europene, vă rugăm să contactați Serviciul de informații pentru public al SGC, la adresa: <https://www.consilium.europa.eu/ro/contact/general-enquiries/>

Nici Consiliul Uniunii Europene, nici vreo persoană care acționează în numele Consiliului, oricare ar fi aceasta, nu pot fi considerate răspunzătoare de modul în care ar putea fi utilizate informațiile cuprinse în prezenta publicație.

Print	ISBN 978-92-824-8922-2	doi:10.2860/93913	QC-09-22-497-RO-C
PDF	ISBN 978-92-824-8913-0	doi:10.2860/259756	QC-09-22-497-RO-N

Reutilizarea este autorizată cu condiția menționării sursei. Politica Consiliului referitoare la reutilizare este pusă în aplicare prin Decizia (UE) 2017/1842 a Consiliului din 9 octombrie 2017 privind politica de deschidere a datelor a Consiliului și reutilizarea documentelor Consiliului (JO L 262, 12.10.2017, p. 1).

Luxemburg: Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene, 2023

După o idee originală de Magali Pingaut.

© Uniunea Europeană, 2023

Pentru orice utilizare sau reproducere a elementelor care nu se află în proprietatea Uniunii Europene, ar putea fi necesar ca permisiunea să fie solicitată direct titularilor drepturilor respective.

Echipa pentru servicii creative a Secretariatului General al Consiliului, 2022_600

Cum se folosește această carte?

Această carte face parte dintr-un modul educativ care își propune să le explice copiilor cu vârste cuprinse între 7 și 9 ani ce este Uniunea Europeană și care sunt originile acesteia. Cartea evidențiază principalul motiv care a stat la baza creării Uniunii: asigurarea unei păci durabile între statele sale membre.

Acest ansamblu de resurse oferă, de asemenea, informații de bază despre Uniunea Europeană și le prezintă copiilor concepte precum războiul, pacea și soluționarea conflictelor. De asemenea, explică rolul Consiliului European și al Consiliului Uniunii Europene drept „casă a statelor membre”.

Modulul cuprinde trei părți:

1. O poveste ilustrată, intitulată „Yooki și Uniunea Pădurii”

Este chiar cartea de față, care prezintă crearea Uniunii Europene folosind un limbaj alegoric.

2. Un caiet de exerciții, intitulat „Învață cu Yooki”

Caietul explică istoria și faptele/evenimentele din spatele metaforelor utilizate în poveste. Acesta propune jocuri și activități distractive pentru a le permite copiilor să învețe printr-o formă de divertisment.

3. Un ghid al profesorului (disponibil numai online)

Acest ghid este prevăzut pentru utilizarea la clasă de către profesori. El include sugestii de discuții și de activități care să fie desfășurate cu elevii în vederea atingerii unor obiective de învățare prestabilite.

Aceste publicații pot fi descărcate de pe site-ul Consiliului:

<https://www.consilium.europa.eu/learn-with-yooki>

Puteți solicita, de asemenea, versiuni tipărite ale poveștii ilustrate și ale caietului de exerciții prin intermediul site-ului web, în condițiile menționate și în funcție de stocul disponibil.

Pentru eventuale întrebări sau observații, vă rugăm să contactați:

yooki@consilium.europa.eu

Nu era prima dată când în pădure se lăsa cu ceartă.
Yooki, tânăra căpetenie a licuricilor, tresări din
somn, alarmat de niște țipete.

— Ieși cu labele din casa mea! protesta râma Lila.

— Numai după ce îmi iau înapoi gemurile. Unde sunt?!
se răsti salamandra Frida.

— Au! Antenele mele, gemu Yooki.

Yooki se născuse cu antene speciale. Sunetele
melodioase îi produceau senzații plăcute, dar la
țipete, antenele i se îndoiau de durere.

Deodată, Yooki auzi un zgomot îngrozitor:

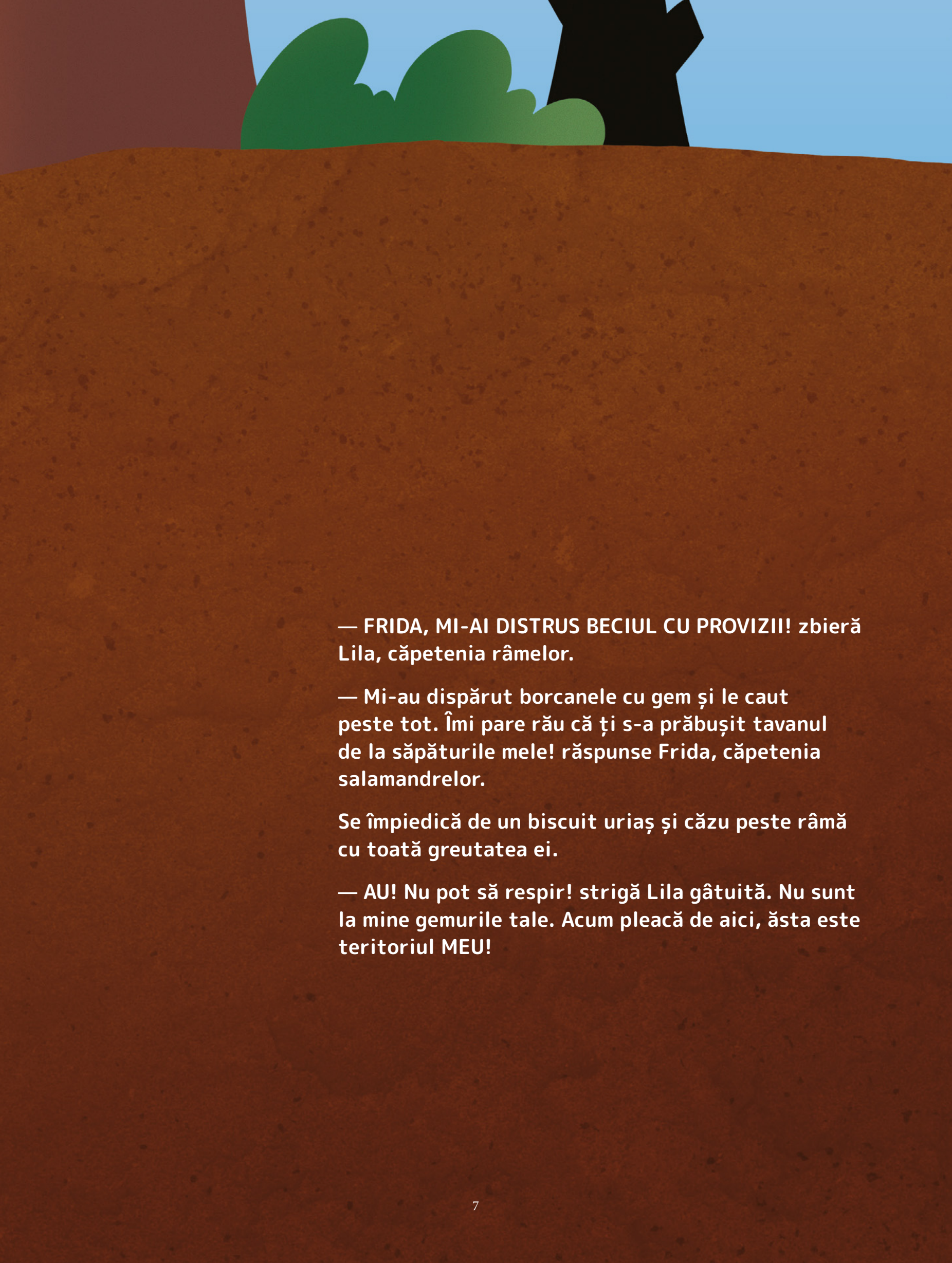
„BUUUUUUUUUMMMM!”

Sări din pat.

— Ajunge! Mă duc să le spun că așa nu se mai poate!

— FRIDA, MI-AI DISTRUS BECIUL CU PROVIZII! zbieră Lila, căpetenia râmelor.

— Mi-au dispărut borcanele cu gem și le caut peste tot. Îmi pare rău că ți s-a prăbușit tavanul de la săpăturile mele! răspunse Frida, căpetenia salamandrelor.

Se împiedică de un biscuit uriaș și căzu peste râmă cu toată greutatea ei.

— AU! Nu pot să respir! strigă Lila gâtuită. Nu sunt la mine gemurile tale. Acum pleacă de aici, ăsta este teritoriul MEU!

— Ăă, spuse Yooki cu o voce mică, ați putea să vă calmați, vă rog?

Încercă să se bage între ele, dar fu măturat la o parte de o aripă. Era Milos, căpetenia ciocănilorilor.

— Teritoriul „TĂU”?! croncăni Milos fioros. Dar cine te crezi, măi Lila? Regina pădurii?

Pe Yooki îl dureau tare antenele.

— M-am săturat de certurile voastre! Eu plec!

Cu inima grea, licuriciul se îndepărtă, lăsând în urmă gălceava.

Dealul era locul cel mai pașnic din toată pădurea.
Acolo stătea Arber, bătrânul stejar.

— Încotro, micuțule Yooki? întrebă bătrânul copac,
trezit din somnul lui de după-amiază.

— O... îmi pare rău că te-am trezit, Arber. Căutam și
eu un loc liniștit. Iarăși se ceartă căpeteniile. Mă dor
antenele, așa că am plecat!

— Ar trebui să vorbești cu ei, Yooki. Nu se poate să
te dai bătut de cum se ivește o problemă.

— Dar nimeni nu mă ascultă! Mă simt prea mic.
Celorlalte căpetenii nu le pasă ce cred eu.

— Am să-ți spun o poveste, îi zise bătrânul copac.

Cu mult timp în urmă, animalele pădurii se certau tot timpul...

— Adică bunicii lui Lila, Milos și Frida se certau și ei? întrebă Yooki.

— Era mai rău decât niște simple certuri. La început doar se ciondăneau, dar, pentru că nu au reușit să ajungă la o înțelegere, a izbucnit un război. Până la urmă au distrus o mare parte din pădure.

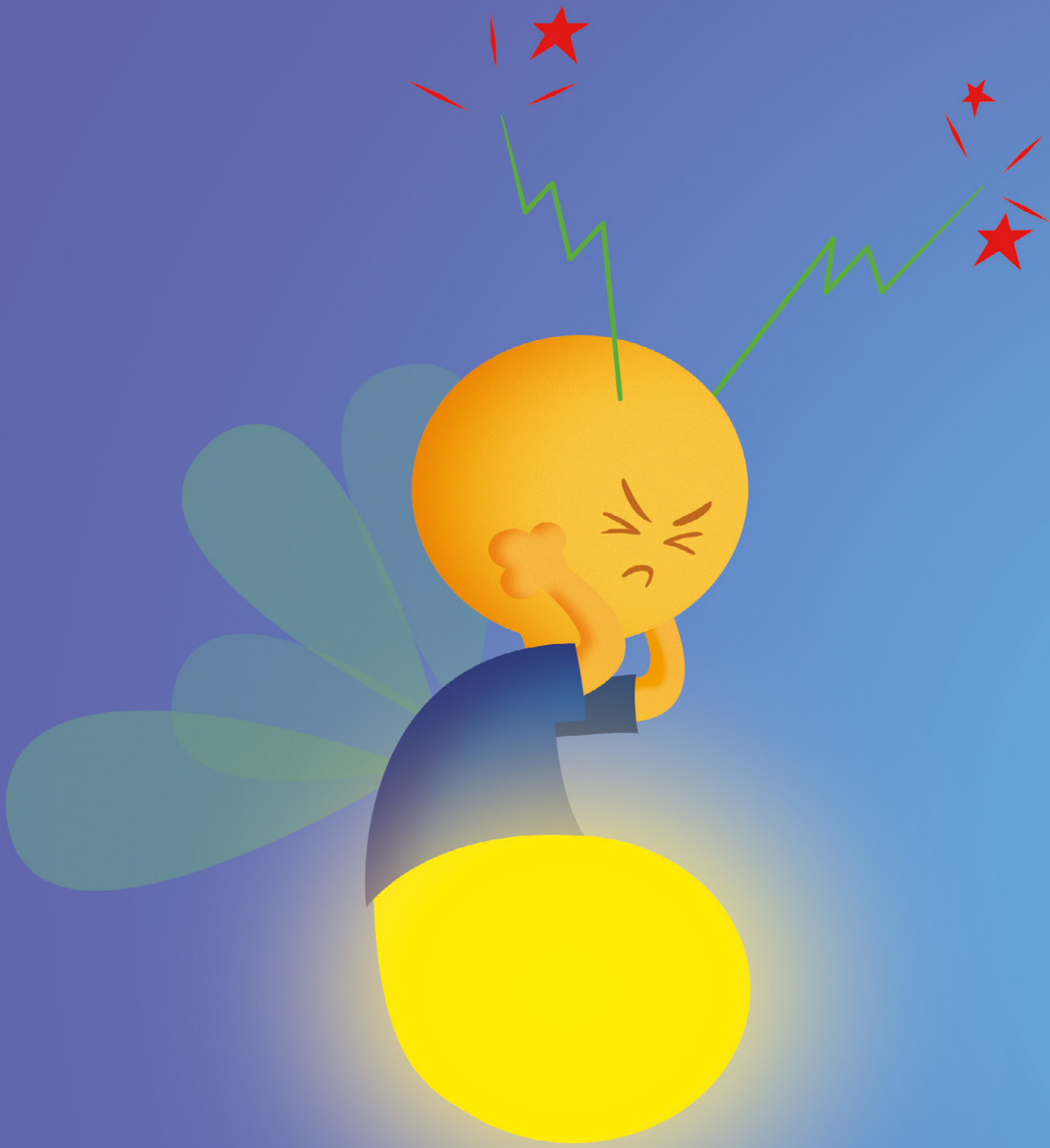
Yooki îl privea pe Arber cu ochii măriți.

— În vreme ce războiul devasta pădurea, continuă Arber, s-a stârnit o furtună mare și a apărut o construcție uriașă din sticlă lucitoare: Felinarul.

— Felinarul? Există cu adevărat? exclamă Yooki, cu fața luminată de un zâmbet larg.

— Bineînțeles! Se spune că, atunci când au intrat în Felinar, căpeteniile au avut curajul să discute cu calm – și așa au reușit să readucă pacea.

— Vezi tu, chiar dacă nu sunteți de acord, trebuie să învățați să vă ascultați unii pe alții, adăugă Arber.

— Știu, îi răspunse Yooki, dar e mai ușor de zis decât de făcut.

— Trebuie să încercați, insistă Arber. A sosit momentul să aducem din nou căpeteniile laolaltă. Ba poate chiar să mergem mai departe... de multă vreme visez că animalele pădurii s-ar putea uni, ca să împiedice pentru totdeauna războiul, și că...

Arber nu avu timp să încheie, fiindcă în depărtare se auziră iar țipete.

— Au, biete! mele antene, spuse Yooki enervat. Chiar și de-aici îi aud cum se ceartă. Vor trebui să se descurce fără mine.

— Du-te înapoi, micuțule! Fuga nu rezolvă nimic, îi aminti Arber.

Dar, deși se lăsa noaptea, Yooki nu avea deloc de gând să se întoarcă acasă.

Zbură o vreme fără țintă și apoi se cuibărește într-o
crăpătură a unei crengi care plutea pe lac. Tremura
de frig.

Peisajul îi amintea de picnicurile de pe țărm cu Frida
și de acrobațiile pe care le făcea cu Milos în timp ce
Lila îi aplauda.

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Ideea de a nu-i mai
vedea pe prietenii lui jucându-se împreună îl întrista.

Deodată, văzu cum se reflectă în lac o rază de lumină.

— Să fie... oare... Felinarul? se gândi licuriciul.

Prinzând din nou curaj, se orientă după lumină.

— Oau! N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos! suspină Yooki, înțepenit de uimire la vederea Felinarului care scliffea în întuneric.

Un miriapod îi aține calea.

— Stai! Cu ce vă pot ajuta? întrebă Bilou, paznicul.

— Păi, să vedeți... Trebuie să aducem laolaltă căpeteniile. Trebuie neapărat să înceteze cu certurile înainte să se ajungă la război.

— Război?! repetă Bilou, cutremurându-se. Trimit de îndată semnalul pentru a aduna Consiliul căpeteniilor!

Bilou suflă din toate puterile într-un corn făcut din frunze: „TUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUT!”

Sunetul era atât de puternic încât răsună în toată pădurea.

În depărtare apar Frida, Milos și Lila.

— Bilouuuu! De când nu te-am mai văzut! Ultima dată când am auzit trompeta asta eram cu bunica! exclamă Frida.

— Ce faceți cu toții aici? se miră Yooki.

— Ce întrebare-i asta? Trebuie să venim cu toții la Felinar de îndată ce auzim semnalul lui Bilou – asta e regula, îi răspunse Lila cam de sus.

— Deci toată lumea știa că ne putem întâlni aici ca să discutăm și nimeni nu s-a gândit până acum să facem asta?, se burzului Yooki.

— N-aș vrea să mi se ia în nume de rău, spuse Lila, dar e tare greu să stai la discuții cu o salamandră fără creier care mi-a distrus camera.

— Fără creier?! Problema ești *tu*! Ai impresia că toate bunătățile din pădure ți se cuvin doar ție! replică Frida.

— Da, rămă, tu chiar te crezi regina pădurii! se plânse Milos.

Antenele lui Yooki se chirciră de durere.

Dar în minte îi răsunau vorbele lui Arber: *„Chiar dacă nu sunteți de acord, trebuie să învățați să vă ascultați unii pe alții.”*

Licuriciul își luă inima în dinți ca să ia cuvântul.

— Liniștiți-vă, prieteni, spuse Yooki. Avem cu toții motive să fim furioși, să ne temem de iarnă, să ne temem că nu vom avea mâncare de ajuns, să ne temem pentru comunitățile noastre... Dar trebuie să rămânem uniți.

— Felinarul este un loc special. Aici au făcut pace bunicii noștri. Când vom intra înăuntru, fiecare dintre noi va vorbi, pe rând, iar ceilalți îl vor asculta, adăugă el.

Surprinse de încrederea în sine a lui Yooki, căpeteniile tăcură.

Bilou deschise ușile Felinarului.

— Cine vrea să ia cuvântul? întrebă Yooki.

— Eu! Eu! zise Frida, care abia aștepta. Așadar... ieri dimineață, am observat că gemurile mele dispăruseră. Am răscolit tot ca să prind urma hoțului. Mi-a mirosit a dulce sub pământ, așa că am săpat și am căzut în beciul plin de bunătați al Lilei.

— Nu ți-am furat eu borcanele alea vechi de gem! protestă Lila. În schimb tu chiar mi-ai distrus beciul! Ce ai de spus în apărarea ta?

Salamandra dădu să răspundă, dar Yooki interveni.

— Frida, numai o clipă, te rog, este rândul lui Milos să vorbească acum.

Toți ochii se ațintiră pe ciocănitoare. Milos nu scosese nicio vorbă în tot acest timp.

— Ăă... cum să spun... eu le-am luat.

— Ce? exclamă Frida.

Am luat niște gem din proviziile tale fără să-ți cer voie, mărturisi Milos.

— Dar de ce ai făcut asta? întrebă Yooki.

— Ca să-mi salvez puii, explică Milos. Pe teritoriul nostru nu se mai găsește destulă mâncare. Micuții mei nu vor supraviețui peste iarnă dacă nu au ce mânca.

În Felinar se lăsă o tăcere lungă.

— Am o idee! zise Yooki. Lila, mi-ai spus cândva că tunelurile rămelor lasă aerul să circule mai bine pe sub pământ. Asta face ca solul să fie bun, ceea ce înseamnă că plantele cresc mai ușor. Corect?

— Așa e. Se numește fertilizarea solului, spuse Lila cu mândrie. Dar unde vrei să ajungi?

— Imaginați-vă că rămele ar avea voie să sape tuneluri în întreaga pădure. Ar fi mai multe plante și fructe, ceea ce ar însemna mai multă mâncare pentru animale, continuă Yooki.

— Adică rămele să aibă voie să se plimbe pe unde au ele chef, dar nu și noi ceilalți? Asta e ideea ta grozavă? i-o întoarse Milos.

— Nu doar rămele, zise Yooki. Toate animalele ar fi libere să meargă oriunde doresc.

— Adică aș putea să culeg fructe și în alte locuri, nu doar pe teritoriul meu? se bucură Frida.

— Și eu aș avea mai multă mâncare pentru puii mei? spuse Milos, deodată încântat.

Lila în schimb rămase tăcută. Ura să împartă cu alții. Dar visa și ea să-și croiască drum prin tuneluri nesfârșite...

— Cu alte cuvinte, propui să ne punem laolaltă teritoriile și resursele ca să ne bucurăm cu toții de ele? întrebă ea.

— Exact, rămă! strigă Milos. Trebuie să ne unim forțele!

— De ce să nu creăm atunci o uniune adevărată între comunitățile noastre? Un fel de pact. Un pact că ne vom ajuta unii pe alții! propuse Frida, entuziastă.

— Daaaa! Este o idee excelentă! exclamă Yooki. Și este ceea ce își dorea și Arber. I-am putea spune „Uniunea Pădurii”!

Căpeteniile izbucniră în aplauze la unison.

Brusc, Felinarul se umplu de culori strălucitoare. O frunză de stejar ateriză lin în mijlocul lor.

— Lăsați fiecare o amprentă pe această frunză. Așa veți deveni parte din Uniunea Pădurii, proclamă Lila.

— Stați puțin! Și dacă unul dintre noi se hotărăște să nu mai respecte pactul? interveni Milos.

— Și dacă începem din nou să ne certăm? adăugă Frida.

Un murmur de îndoială răsună în Felinar. Luminile se întunecă.

— Dacă se întâmplă asta, ne vom întâlni din nou aici ca să găsim o soluție, spuse Yooki. Trebuie să respectăm cu toții ce am hotărât împreună. Asta e regula numărul unu.

Animalele sunt de acord. Felinarul se aprinde din nou.

Deodată, frunza de stejar începu să strălucească și apoi fu purtată de vânt către stele. Curioase, căpeteniile ieșiră și descoperiră că pădurea strălucește cu mii de luminițe.

— Oau! se minunară ei și se strânseră mai aproape unul de altul.

— Împreună facem lumină! strigă Yooki, zâmbind către prietenii lui pe care îi iubea atât de mult.

Yooki își dădu seama că antenele nu-l mai dor.

Însă deodată se auzi o voce:

— Păi și eu? Și eu? Pe mine m-ați uitat?! mormăi Bilou, paznicul Felinarului. Și miriapodele ar vrea să facă parte din Uniunea voastră!

Autoare

Magali Pingaut

Coautoare

Angélique Berhault

Nathalie Vandelle

Ilustrații

Thomas Leclercq

Concepție grafică

Angélique Berhault

José Sánchez Martínez

Traducere

Serviciul de traducere

Secretariatul General al Consiliului Uniunii Europene

Mulțumiri speciale

tuturor celor care au contribuit la acest proiect, îndeosebi:

Marta Ausín García

Liliana Bičanová

Kathleen Bulteel

Leszek Jarosz

Achilleas Karras

Steffen Ludwig

Inga Rosińska

Nadia Spirito

Animalele pădurii nu se mai înțeleg deloc.

Certurile lor pentru împărțirea teritoriilor și pentru hrană amenință din nou pacea.

Yooki, un tânăr licurici, suferă foarte mult de pe urma acestor conflicte. Antenele lui sunt foarte sensibile la țipete.

Dar cel mai mult se teme de consecințele dezastruoase ale unui nou război între animalele pădurii.

Cum se poate face însă auzit un mic licurici?

Ce poate face Yooki pentru a-și convinge prietenii să își rezolve neînțelegerile până nu e prea târziu?

Magia pădurii îl va ajuta. Ea îi va scoate în cale un bătrân stejar înțelept care să-l îndrume și un loc misterios în care compromisul este mai puternic decât conflictul: Felinarul.

